

Hola,
sóc en Francesc Soler i vaig ser aquí dins l'hivern del 1977, arran de la detenció dels qui estàvem reorganitzant la FAI.

Però abans m'han demanat que parlés una mica d'una altra detenció; la del meu germà Santi Soler " el Petit", membre del MIL.

El MIL va ser un grup de curta durada, però important en el sentit que van donar a la seva lluita anticapitalista, no franquista.

Van anar-hi sorgint divergències entre ells en la manera d'enfocar la lluita i l'agost del 1973, en un congrés a Tolosa, es van auto dissoldre. Uns quants membres van intentar una darrera expropiació, que no va anar bé; dos d'ells van ser detinguts. Al meu germà Santi el van detenir a casa seva, un pis de l'Eixample; però no el van portar a Laietana; el van tenir detingut a casa seva, per si algú company passava per allà, era un pis franc del grup.

En Santi tenia una minusvàlua des dels 6 anys: poliomièlitis, paràlisis infantils, atacs epilèptics i un llarg etcètera.

A base de cops, sense tenir en compte la seva situació física, l'hi van descobrir una cita amb en Xavier Garriga, un parell de dies després, i van muntar un dispositiu per detenir-lo. En Xavier es retrasava i en Santi s'anava tranquil·litant; pensava que en no haver sabut res d'ell en els darrers dies no es presentaria; però la seva sorpresa va ser quan en Xavier sí es va presentar, com sempre tard i acompanyat d'en Salvador Puig Antich, i tots sabem les nefastes conseqüències d'aquella detenció.

Llavors a en Santi sí el van portar a Laietana. Aquí el van seguir pegant força. No l'hi van donar la medicació i va tenir un primer atac epilèptic. L'endemà un altre; pensaven que s'hi quedava i el van dur ràpid al jutjat, a més en Santi no tenia temes d'armes, ni atracaments, ni violència física; el jutge en lloc d'enviar-lo al Clínic el va enviar a la Model, va anar directament a la Infermeria on es va estar tot el temps.

Després a Carabanchel pel judici al TOP. Va tenir un advocat amic de la família, no un d'especialitzat en temes polítics, i l'hi va anar prou bé; dels 5 anys que l'hi demanaven n'hi van caure 3; a en Garriga tots 5, defensat per l'advocat Cuenca. Bé, i ara ja parlem de la meva detenció.

Arrel de la detenció del meu germà Santi em vaig anar ficant en política, a l'institut Albèniz de Badalona, on vivia i estudiava, però estava controlat pels marxistes del PSUC i de Bandera Roja. Vam llegir Marta Harnecker, Marx, Engels etc... i no ens convencen.

Llegim, ja amb la meva companya d'aleshores i més amics, a Proudhon, Kropotkin, Bakunin etc i ens fan més el pes. S'estava reorganitzant la CNT i ens hi fiquem de ple; anem a Tolosa el 19 de juliol del 1976 i parlem en el míting al costat de la Federica Montseny; fem una gira d'un mes per Alemanya amb xerrades a casals d'exiliats; militem de debò, però no ens sentim sindicalistes. Amb un grup de companys de la CNT formem un grup d'anàlisi i discussió llibertària; no parlem d'accions violentes encara no ens toca. Ens coordinem amb altres grups de Barcelona.

I arriba la reunió, a Barcelona el 30 de gener del 1977, de grups vinguts de tot l'estat, de l'exili, de França...Només començar en Kimet, uns dels 3 coordinadors de la trobada, a donar la benvinguda a tots, va entrar la policia fortament armada.

Ens va enganxar en estat d'excepció, feia pocs dies de la matança dels advocats laboralistes de CCOO d'Atocha; no hi havia el límit de 72 hores detenció, eren 30 dies.

Érem una cinquantena, no cabíem tots a Laietana; alguns els van portar a d'altres comissaries, però a mesura que hi havia lloc tots vam acabar a Laietana. A mi em van portar aquí des del principi; jo estava fent la mili i depenia del Jutjat Militar, que em reclamava; per això no em van pegar, al jutjat militar no podia arribar amb morats ni fet un quadre, només tortura psicològica; també havien agafat la meua companya i em parlaven d'ella, del que l'hi feien, del que l'hi farien. Vaig estar 6 dies aquí.

El jutge militar no sabia que fer amb mi, em va enviar a la Model a l'espera de veure com evoluciona tot el procés. En total 3 mesos i mig a la Model, després llibertat provisional, seguir amb la mili i causa sobresaïda. D'altres, amb el mateix que jo, de comissaria ja van anar lliures cap a casa.

Al arribar al quartel, a Madrid, el capità em va dir que sabia que havia estat detingut per temes polítics; que allà no fes res i tot aniria bé. Després vaig saber que el represaliat va ser ell per pertànyer a la UMD, la Unió de Militars Democràtics. I ara venen els testimonis d'altres companys que van caure amb mi. amb tots ells he mantingut l'amistat i la relació fins ara; el nostre compromís segueix igual.

Vaig coincidir a la cel.la a la Model, amb l'Alfonso Jimeno, un company més gran, exiliat a París; a ell sí el van torturar: elèctrodes als testicles i moltes hòsties; pixava sang i tenia els ronyons morats; el vaig curar i cuidar, i compartir amb ell el menjar que em portava la família; ningú de casa seva sabia que era a Barcelona i molt menys detingut. Després el van expulsar a França però al cap d'una any ja venia de tant en tant: Ens hem vist sempre, hem coincidit de vacances amb la seva família, allà ens vam fer amics.

A la Model vaig veure companys que van estar pocs dies i d'altres que vam conèixer uns quants mesos. Amb en Pepe Cuevas i en Josep Anton coincidíem cada matí i tarda un parell d'hores al pati; d'altres com en Carlos, un company de Badalona, tenia menys de 21 anys i era a la galeria de menors i no vam coincidir.

Quan al gener del 1978, ja alliberats tots del tema de la FAI, van caure uns quants companys pel cas Scala, ja vam saber qui havia estat el causant de les dues caigudes: en Joaquín Gambin, un pres comú, confident de la policia passat a l'anarquisme per obra i gràcia d'en Martín Villa, ministre de governació. S'havia infiltrat al grup de la FAI de Múrcia i va fer amistat a la presó amb en Pepe Cuevas. En Pepe i 3 companys més van estar 10 anys a la presó i va començar el daltabaix de la CNT.

Citaré ara el testimoni d'uns quants companys més. Començo amb el de la Gemma, la meua companya d'aleshores:

Diu: Jo vaig estar, si no recordo malament, 12 dies a Via Laietana, sense advocats ni ningú que m'expliqués res. Finalment vaig sortir i em van portar una nit al Palau de Justícia i em van sobresaïr el cas. Jo no vaig patir tortures com altres; ella que feien era pujar-me a dalt, interrogar-me, preguntar-me per armes (sempre eren dos); m'ensenyaven gent que no coneixia, gent que cridava i plorava. Tanmateix, el sol fet de tenir-me retinguda tants dies, sense saber res de tu ni dels altres companys, amb la por al cos totes les hores del dia, del que em podrien fer aquella

gentussa, sentir aquell maleït timbre quan baixaven a buscar algú, el soroll de les cancel·les; era un estat de tortura psicològica i de terror que mai he oblidat. Ho vaig passar malament per la manca d'higiene; anàvem a les latrines sense cap intimitat, dormint a terra amb les rates que circulaven a la nit. Era febrer, feia fred i ens van donar una merda de mantes que millor no mirar-les. Ens fumigaven les cel·les amb zotal amb nosaltres dins. També el menjar, aquella espècie de ranxo incomedible que ens donaven. Va ser horrorós.

He parlat, aquest dies, amb més companys del grup de Badalona.

En Carlos, per exemple, m'explicava que va estar 3 o 4 dies a una altra comissaria, i després a Laietana, en total 17 dies. El té pólio des de petit i duia un aparell a la cama que l'ajudava a aguantar-se dret; l'hi van treure, no sé que pensaven que podria fer amb allò als calabossos d'aquí dins. L'hi van trobar força material a casa, aleshores vivia sol; era material que l'hi havia passat el Fernando, més gran que nosaltres, més implicat que nosaltres i que, curiosament no van detenir; d'aquí els grans dubtes d'ell com un altre confident; es veu que n'estàvem plens. El van pegar poc, d'una manera que també m'ha explicat un altre company, en Matías; sempre hi havia qui t'interrogava i algú altre darrera teu que, de tant en tant, et pegava amb un llistí de telèfons al cap, fina a fer-te caure a terra mig desmaiàt. En Carlos va passar a la Model fins a finals de juny, uns 5 mesos en total. A ell sí que el van encausar, va quedar pendent de judici i amnistiàt quan van venir les autonomies. La fiscalia va recórrer la sentència, no era un cas autonòmic; al cap d'uns 2 anys va tenir el judici a Madrid, i amb 3 o 4 companys més; l'hi van caure 6 mesos que no va haver de complir, que en duia 5 a sobre.

El cas d'en Matías, que he citat, és diferent; ell no era a la reunió, però a un company vingut de França l'hi van trobar la seva adreça per si necessitava un lloc per dormir. Si van presentar 5 o 6 policies a mitja nit, fortament armats, apuntant-l'hi directament al cap, buscaven armes, no l'hi van trobar res i se'l van endur a Laietana. Aquí va estar uns 15 dies, els primers 5 o 6 sense dir-li res, sense cap interrogatori ni saber que passava; la policia creia que era un cap important del nostre grup; l'hi parlaven d'armes, de viatges a França; i quan no responia a res de tot això cop de llistí de telèfons al cap i a l'esquena fins a fer-lo caure a terra. Després del interrogatori no el tornaven als calabossos, sinó que l'emmanillaven a un radiador del passadís i tots el qui passaven l'hi fotien patades. D'allà 10 dies a la Model, on sí vam coincidir, fiança de 25000 pessetes i no va saber res més del tema. No sé de cap altre que tingués fiança. Va tenir d'advocat en Marc Palmés. Tant la fiança com l'advocat ho va pagar la CNT.

Bé, seguiré amb en Josep Anton. Ell i en Pepe Cuevas eren a la galeria d'adults i jo a la dels militars, però coincidíem cada matí i tarda al pati, vam fer una bona amistat. Al Josep Anton el coneixia de vista; quan hi havia algun acte ell sempre muntava la paradeta de llibres i fulletons. Recorda que va estar primer a una altra comissaria i després a Laietana, en total un parell de setmanes. El van pegar poc, sobretot tortura psicològica. No entén perquè va estar tant de temps a la Model, uns 4 mesos, encara que suposo per la seva tasca de propaganda. Va sortir de la presó amb sarna, deu n'hi do.

El grup d'en Julian, en Kimet, en Marc etc... van ser dels darrers a sortir de Laietana, 18 dies, però no van passar a la Model, a aquelles alçades ja es veia que no hi havia cas; els qui érem dins ho vam tenir més complicat per justificar que ens havien de deixar anar, però no van enviar més gent a la presó. Al Julian el van pegar poc, sobretot maltractament psicològic, no sap perquè van fer venir el seu pare des d'Àvila a veure'l a Laietana. Diu que veia, quan pujava a declarar, al Kimet, al Bombetes o a un company de Màlaga lligats al radiador, fotuts de calor i els sentia cridar i plorar quan els pegaven de veritat.

I deixo com a darrer testimoni el d'en Kimet, que he citat varies vegades; ell era un dels 3 coordinadors de la FAI de l'interior que van organitzar la reunió. Primer va estar a la comissaria de Plaça d'Espanya uns 6 dies. Allà el van torturar de veritat: emmanillat a l'esquena, amb un casc metàl·lic al cap i l'hi pegaven cops amb una barra de ferro al casc; assegut a una banqueteta, lligat de mans i peus i el pegaven als ronyons amb una guia telefònica; 2 o 3 dies seguits lligat a un radiador amb un calor insuportable; això es va repetir a Laietana. Aquí sí que el van pegar de veritat, ell era un dels organitzadors; a la cara, el van escopir (un poli que era "maricón", em diu que se'l va trobar anys després a un bar gai de Gràcia). A la comissaria de Plaça d'Espanya va agafar ladilles de lo brutes que estaven les mantes que els donaven a la nit, que s'aguantaven dretes totes soles; els dies de Laietana (uns 12) van ser terribles de picors i, al sortir es va haver de afeitar i depilar tot el cos. També quan anava al lavabo el pegaven mentre pixava. Creu que no va arribar a la Model perquè, si bé l'havien detingut varies vegades sempre havia sigut per manifestacions i no tenia antecedents i, a casa, compartia pis amb en Julian, no els hi van trobar res. Ell creu que els que van acabar a la Model va ser per antecedents o per tinença de còctels, propaganda, etc...

Bé, no he volgut explicar només el meu cas, que és peculiar; si no donar una visió més general d'aquella caiguda i com ens va anar a tots.

I tornant al principi, seguim fent coses, com avui aquí. El meu germà Santi va morir fa 25 anys, havia cedit material a l'Ateneu Enciclopèdic, al Pavelló de la República; però el seu record ens va servir a uns quants per organitzar el CEDALL, Centre de Documentació Antiautoritari i Llibertari, amb seu a Badalona, que anem fent coses en funció de les nostres forces, però tenim una web que és de les més visitades de temes llibertaris.

En fi, fins aquí el meu testimoni. No ens aturarem, no ens aturaran. Gràcies